

Gedachten over aanbidding

-

God aanbidden is Hem aanbieden wat wij Hem verschuldigd zijn. Maar de natuurlijke mens heeft Hem niets aan te bieden, omdat alleen haat hem kenmerkt. Het Woord zegt ons, dat wij *“vroeger onverstandig, ongehoorzaam, dwalend, aan allerlei begeerten en genietingen verslaafd, in boosheid en afgunst levend, verfoeilijk en elkaar hatend”*, waren (Tit. 3:3). Dat maakt ons ongeschikt om God, die liefde is, iets van waarde aan te bieden. De goede werken van de mens in Adam, zelfs de beste, zijn niets anders dan *“onvruchtbare werken van de duisternis”* (Ef. 5:11). Het is onmogelijk om Hem, die Licht is, deze aan te bieden.

De natuurlijke mens heeft God niets aan te bieden. De mens in Christus (d.w.z. die het leven van Christus bezit) heeft echter wel degelijk iets om Hem aan te bieden. Niet iets wat hijzelf gedaan heeft. Maar wel wat hij gekregen heeft, wat God hem zelf gegeven heeft. *“Want van U is alles, en uit Uw hand hebben wij het U gegeven”* (1 Kron. 29:14). Alleen als we brengen wat wij ontvangen hebben, zonder er iets aan toe te voegen wat van onszelf komt, dan is onze aanbidding waardevol. De eerste keer dat er sprake is van aanbidding in het Woord is in Genesis 22. *“Dan zullen ik en de jongen daarheen gaan. Als wij ons neergebogen (aangeboden) hebben, zullen wij bij jullie terugkeren”* (vs. 5). En wat heeft hij de Heer gebracht? Niets minder dan wat God hem had gegeven, zijn enige veel geliefde zoon. *“Wat zal ik de HEERE vergelden voor al Zijn weldaden, die Hij mij bewees?”* (Ps. 116:12). Vergelden? Hij kan alleen de beker van de verlossing opnemen en de naam van de Heer aanroepen en zijn geloften betalen. Dat wil zeggen: aanbidden.

Wij hebben meer ontvangen dan de beker van de verlossing. Wij hebben een Heiland gekregen, die het hart van Paulus laat overvloeien van lof en die de grondslag is van onze aanbidding. Pas als de vrouw uit Samaria de gave van God kent en weet, wie Hij is die haar om water heeft gevraagd, kan zij iets begrijpen van wat ware aanbidding kan en moet zijn.

De eerste daad van de Israëliet die tot de Heer nadert is het nemen *“van de eerstelingen van alle vruchten van het land, die u binnenhaalt van uw land, dat u de HEERE, uw God, u geeft”* (Deut. 26:2). Wij moeten ook eerst door het geloof Hem aangrijpen die de *“Eersteling”* is, Christus, voordat we in staat zijn iets te brengen (1 Kor. 15:23). Als ons hart, zoals de korf van de Israëliet, volledig gevuld is met Hem, dan zullen wij niet alleen iets hebben om aan te bieden, maar iemand om aan God voor te stellen, als voorwerp van onze eredienst en onze aanbidding.

Het hart van de kinderen van Korach *“brengt een goed woord voort”* (Ps. 45) door de blik op Hem, *“die mooier is dan de andere mensenkinderen”*. Onze aanbidding bestaat in het laten opstijgen van de lieflijke reuk van Hem naar God, die al Zijn welbehagen is, in al wat Hij is geweest, in wat Hij is en wat Hij zal zijn voor Hem en voor ons. Wij stellen ons dikwijls tevreden met alleen het brengen van de lof over Wie Hij voor ons is – en zeker dat zullen wij nooit teveel doen – maar de hoogste eredienst vindt zijn uitdrukking in Openbaring 5. Het zingen van het *“nieuwe lied”*, waarin de klemtoon valt op de uitdrukking *“voor God”*.

De eredienst in de hemel zal de volmaakte voortzetting zijn van deze aanbidding. Wij hebben het grote voorrecht om op aarde hier al mee te kunnen beginnen. Hij is het enige, eeuwige deel van onze dienst. Dit zal niet veranderen, niet van voorwerp en ook niet van karakter.

Aanbidding is altijd gebaseerd op een offer. Er is geen eredienst zonder de herinnering aan het Lam dat eens en voor altijd geofferd is op het altaar van het kruis. Daarom vindt de viering van het avondmaal heel natuurlijk zijn plaats in een aanbiddingdienst, en brengt die dienst in zeker opzicht tot zijn hoogtepunt. De aanbidding bestaat niet zonder de herinnering aan het lijden van Hem, die aan het kruis genageld is en zonder de beschouwing van de volmaaktheden van het slachtoffer. Hoe meer en beter wij Hem kennen, hoe verhevener onze eredienst zal zijn. *“Hem te kennen en de kracht van zijn opstanding en de gemeenschap aan zijn lijden”* (Fil. 3:10).

De aartsvaders hebben God aanbeden op grondslag van ditzelfde offer, dat Christus later zou volbrengen. Maar in de offeranden die geofferd werden op de altaren, die zij opgericht hadden, zien wij de voorafschaduwung. Voor ons die het grote

voorrecht hebben om het Lam, dat geslacht is, te kennen, is onze huidige en eeuwige lof gegrond op Zijn offer.

De aanbidding is in zeker opzicht het omgekeerde van het gebed. Door het gebed richten we ons tot God om te vragen, terwijl we in de aanbidding iets komen brengen. We moeten dus de eredienst niet verwarren met een bidstond. Natuurlijk kunnen we door de Geest geleid worden om in de eredienst ook gebeden te richten tot God. Die zullen er op hun plaats zijn, zonder echter deel uit te maken van de eredienst. Omgekeerd kan ook in een bidstond, lofzegging heel natuurlijk in onze harten opwellen.

De eredienst of aanbiddingsdienst moet ook niet verward worden, zoals dat dikwijls in de christenheid het geval is, met het aanhoren van een spreker, die het Woord opent voor gelovigen en ongelovigen die ernaar luisteren. Laten we blij zijn, dat het evangeliewoord nog aan de wereld gebracht wordt en onderwijs aan de gelovigen. Toch heeft zo'n prediking niets te maken met de eredienst, want ze brengt het Woord bij de mensen. Het is dan het Woord dat van God komt, terwijl de aanbidding opstijgt van het geheel van de gelovigen tot Hem, onder de leiding van de Geest. Het is ondenkbaar, dat een ongelovige deelneemt aan een echte eredienst. Wat kan hij aan God brengen als hij de Heiland weigert aan te nemen?

Een gelovige zou nooit een eredienst moeten bijwonen zonder er aan deel te nemen, zelfs als hij het stilzwijgen bewaart. De aanbidding kan uitgedrukt worden door dankzeggingen, gebracht door allen en uitgesproken door één broeder, die spreekt als de mond van de hele vergadering. Of door het zingen van liederen, waardoor allen tezamen als uit één mond met een stem de lof uitspreken. Ze kan ook verwerkelijkt worden in een stilzwijgen, dat soms meer zegt dan woorden. Dat is heel anders dan een samenkomst die geleid wordt door een mens, die door mensen is geroepen, en wat in de christenheid een eredienst wordt genoemd. Zo kan het gebeuren, dat gelovigen die trouw genoemd worden, hun hele leven, zondag aan zondag, naar de kerk gaan om een preek te beluisteren, zonder dat ze ooit begrepen hebben wat de eredienst is in geest en in waarheid.

Er zijn voorwaarden verbonden aan deze eredienst van aanbidding. *“Laten wij naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, de harten door besprenkeling gezuiverd van het kwaad geweten en het lichaam gewassen met rein water”* (Hebr. 10:22). Als de Israëliet tot de Heer wil naderen (Deut. 26), moet hij eerst het land Kanaän binnen gegaan zijn. Daarna moet hij het bezitten en er wonen. Het is voor ons dus niet voldoende om de Heer te kennen en Hem te bezitten als Heiland, om te kunnen aanbidden. Maar men moet ook in het land wonen. Dat wil zeggen, de gemeenschap met Hem elke dag van ons leven

verwerklijken en niet alleen tijdens de eredienst of enkele uren daarvoor. Deze gemeenschap zal niet werkelijk en ononderbroken zijn, als wij niet voortdurend het oordeel over onszelf uitoefenen. Onze korven kunnen niet inderhaast gevuld worden, bijvoorbeeld op zaterdag alleen.

De manier, waarop we aanbedding moeten brengen, wordt bepaald door twee woorden: *“in geest en in waarheid”* (Joh. 4:24).

In geest. Niet alleen geleid door de Geest, maar ook zonder elke materiële vorm; zonder overlevering; zonder alles wat de mens in het vlees doet. Dat heeft geen plaats in de tegenwoordigheid van God.

In waarheid. Dat wil zeggen in een volledige en absolute afhankelijkheid van het Woord, dat de Waarheid is en daardoor van Hem, die de Weg, de Waarheid en het Leven is. Het is onmogelijk te aanbidden, als wij in ons hart een donkere plekje hebben, dat wij voor het Licht afsluiten en ons geweten ons veroordeeld. Laten we niet vergeten, net zoals de Israëliet, dat wij niet onze gaven op het altaar kunnen offeren, als onze broeder iets tegen ons heeft.

Wie aanbidden wij? Niet de God van de Sinai, voor wie de Israëlieten beefden, terwijl ze van ver stonden. Niet de God van Gerizim, waar de Samaritanen niet wisten wat ze aanbaden. Evenmin de Here die hen verplicht Zijn huis te verlaten vanwege de schanddaden die er bedreven worden (Ez. 10-11). Het is, zoals de Heer tegen de Samaritaanse vrouw zegt: *“de Vader”* – die geopenbaard is in Zijn Zoon, die de uitdrukking is van alles wat Hij is, Licht en Liefde – die aanbidders zoekt onder Zijn kinderen.

Hij wil door Zijn kinderen gekend worden als Vader in een liefdevolle relatie en daardoor maakt Hij hen tot aanbidders. Zo worden wij in staat gesteld de Vader te aanbidden omdat Hij ons heeft liefgehad. Maar op de eerste plaats omdat Hij liefde is. Hij zoekt niet de aanbedding, maar aanbidders. Daarom moeten wij niet de heerlijkheden van God aanbidden, maar Hemzelf als Vader.

Iedereen die in aanbedding zich tot de Vader richt heeft de Zoon als voorwerp. Hij is het middelpunt van de lof en zal het eeuwig zijn. We zien Hem in Openbaring 5 als het Lam in het midden van de troon en door Hem stijgt onze lof tot de Vader.

Wat is de plaats van aanbedding? De Israëliet moest naar *“de plaats gaan die de HEERE, uw God, zal uitkiezen om Zijn Naam daar te laten wonen”* (Deut. 26:2). Die plaats wordt gekenmerkt door de aanwezigheid van de Hogepriester, die er in die dagen is. Nu, voor ons, is de plaats van lof de plaats van de tegenwoordigheid van de Heer. Hij bevindt zich dus, zoals Hij het zelf gezegd heeft, daar waar de twee of drie vergaderd zijn in Zijn Naam. Maar laten we oppassen dat het niet voldoende is

om te zéppen dat we vergaderd zijn in de Naam; het moet een werkelijkheid zijn. De Heer kan niet een vergadering goedkeuren die niet het karakter heeft van de heiligheid die Zijn huis past of die in haar midden zedelijk of leerstellig kwaad toelaat.

Om in het Heilige in te gaan (Hebr. 10:19), moet men uitgegaan zijn buiten de legerplaats (Hebr. 13:13). Op het gouden altaar in het Heilige kunnen wij *“door Hem voortdurend een loffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die zijn naam belijden”* (Hebr. 13:15).

Er staat *“voortdurend”*. De aanbidding is niet beperkt tot de gemeenschappelijke aanbidding van de eredienst op zondag. Hoewel ze daar haar hoogste en volledigste uitdrukking heeft. Er is ook een persoonlijke aanbidding, die voortdurend zou moeten plaats vinden. Want de toegang in het heiligdom is altijd voor ons geopend. Als onze harten echt bezig en vervuld zijn met de Persoon van de Heer, zullen zij zich uitstorten voor Hem in lofzegging, hardop of stilzwijgend.

Net zoals Paulus, als hij het heeft over *“diepte van rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis van God”* (Rom. 11:33), zullen wij zeggen: *“Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen”* (Rom. 11:36).

Bron: Le Messenger Evangélique 1960-10; Titel: Quelques pensées sur l' adoration

